

TESTIMONY ID: 577

AGE: 24

AGE RANGE: 21-25

GENDER: f

MARITAL STATUS: married

REGION: Zaporizhzhia region

OCCUPATION STATUS: Occupied (as of the time of writing)

FORCIBLY DISPLACED: no

EDUCATION: complete secondary education

DATE OF TESTIMONY: 2022-06-27

DATE RANGE: 2022 Summer

DESCRIBE YOUR EXPERIENCE OF THE WAR (ENG):

I don't even know what to say. I have two small children. I was pregnant when the war started. I was terrified and anxious. It's been 4 months already, and I'm already getting used to this kind of life, to the occupation. This, of course, is even scarier. I would very much like to live my life which completely satisfies me. I really want my children not to see the horror that children in other cities of Ukraine saw. I really want the war to end. In general, sometimes it seems to me that this is all some kind of fiction, that it is all just some kind of joke. Well, I would never have even thought that a war might start. Especially now it's the 21st century. Are you kidding me? Well, couldn't everything be solved somehow differently? Why do people die? Now, of course, I'm terrified; sometimes, I don't go out at all. I'm just scared. I am afraid for the children. Now I have a newborn baby. It's scary to go, and it's also frightening to stay. And where are they going? After all, this is our home. We have all our lives here.

НОМЕР СВИДЧЕННЯ: 577

ВІК: 24

ВІКОВИЙ ДІАПАЗОН: 21-25

СТАТЬ: жін

СІМЕЙНИЙ СТАН: одружений/а

ОБЛАСТЬ: Запорізька область

ОКУПОВАНІСТЬ ТЕРИТОРІЙ:

Окуповані на момент написання

ПЕРЕМІЩЕНА ОСОБА: Ні

ОСВІТА: середня

ДАТА ОПИТУВАННЯ: 2022-06-27

Проміжок часу: 2022 Літо

ОПИШІТЬ СВІЙ ДОСВІД ПЕРЕЖИВАННЯ ВІЙНИ:

Я навіть не знаю, що сказати. В мене дві маленькі дитини. Я була вагітна, коли почалась війна. Мені було ну дуже страшно і тривожно. Ось пройшло вже 4 місяці, і я вже починаю звикати до такого життя, до окупації. Від цього звісно ж що ще страшніше. Дуже хотілось би жити своїм тим життям, котре мене повністю задовольняло. Дуже хочу, щоб мої діти не побачили того жаху, які бачили діти інших міст України. Я дуже хочу, щоб війна скінчилась .

Взагалі мені здається іноді, що це все якісь видумки , що то все просто якийсь жарт.

Ну ніколи б не змогла навіть думки такої мати, що може початись війна. Тим паче зараз 21 століття, ну чи жартуете? ну чи не можна було все вирішити якимось інакше? Чому гинуть люди?

Зараз мені звісно ж дуже страшно, іноді я взагалі не виходжу на вулицю. Мені просто страшно. Мені страшно за діточок. Зараз в мене новороджена дитина. Страшно поїхати та і залишатись також страшно. Та і куди їхать. Адже тут наш дім. Тут у нас все життя.

COPYRIGHT:

This document is licensed CC BY-NC-ND 4.0. This material may not be redistributed for commercial purposes and may not be altered; no derivatives are permitted. If you wish to redistribute this material, attribution must be given.